

ΚΩΣΤΑΣ ΑΚΡΙΒΟΣ

Ανδρομάχη

ΜΕΤΑΙΧΜΙΩ

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ, ΛΕΩ, ΤΙΠΟΤΑ ΠΙΟ ΣΚΛΗΡΟ και άδικο από το να πρέπει να αγαπάς κάποιον που κανονικά θα έπρεπε να μισείς με όλη σου την ψυχή. Να ανοίγεις την αγκαλιά και να χαρίζεις το φιλί σ' έναν άνθρωπο που, αν τα πράγματα γίνονταν σωστά από τους θεούς, θα ταίριαζε μονάχα η απέχθεια και η περιφρόνηση. Το μίσος.

Όταν ένιωσα στα σπλάχνα μου να σκιρτάει ο βλαστός του ανθρώπου που κατέστρεψε τη ζωή μου, το πρώτο που σκέφτηκα ήταν ότι πρέπει να αφανιστούμε και οι δύο· εγώ και ο σπόρος του. Μαζί, εντελώς, δίχως έλεος κανένα.

Μόλις κατάφερα να διώξω το θάμπος απ' τον νου, μπόρεσα να αρθρώσω καθαρά τις σκέψεις με λόγια. «Χάσου, Ανδρομάχη! Φύγε από τούτον τον κόσμο! Τι άλλο χειρότερο περιμένεις για να ασπαστείς μόνη σου τον ίδιο σου τον θάνατο, τι;» Η Πρόκνη ξαφνιαστική. Φαίνεται, η δύστυχη, πίστευε πως μια κακιά μοίρα τερματίζεται με τους πολλα-

πλούς θανάτους. Όμως, τώρα έπρεπε να βιώσει μαζί μ' εμένα και εκείνη την απόλυτη ντροπή, για να καταλάβει ότι δεν είναι ο θάνατος η κορύφωση του κακού. Το απόγειο της δυστυχίας συντελείται όταν το ίδιο σου το σώμα γεννάει, έστω και χωρίς τη θέλησή σου, ξανά και ξανά το κακό.

Ήταν η νύχτα –ποια άραγε στη σειρά;– που τον άκουσα να ανεβαίνει στο κάρο όπου κειτόμουν άλαλη, πιο πολύ και από νεκρή. Δεν είχαν περάσει πολλές μέρες από τον χαμό της Τροίας κι εγώ ήμουν ακόμη ποτισμένη ως το μεδούλι με τη στυφή γεύση των ανείπωτων γεγονότων. Ένα σώμα δίχως την αίσθηση του έξω κόσμου, στραγγισμένο από δάκρυα και θρήνους. Κάποια στιγμή, μες στο σκοτάδι ένωσα χέρια να αναδεύουν τα κουρέλια με τα οποία ήμουν σκεπασμένη και να ψάχνουν το κορμί μου. Νόμισα πως ήταν η Πρόκνη και ετοιμάστηκα να της πω να φύγει, να μη νοιάζεται άλλο για μένα. Αλλά όχι. Με το επόμενο άγγιγμα κατάλαβα. Δεν ήταν η δούλη μου, εκείνος ήταν. Ο άνθρωπος που κατέστρεψε τη ζωή μου. Ο Νεοπτόλεμος. Με χέρια ακόμη υγρά από το αίμα των δικών μου έψαχνε τώρα να βρει εμένα για να με μολέψει. Ήρθε από πάνω μου και έσκισε ό,τι τιποτένιο ρούχο φορούσα. Πά-

λεψα, ούρλιαξα. Τίποτα. Αγρίμι που βρήκε το θήραμά του και το σπαράζει. Δεν κράτησε πολύ η ηδονή του. Με παράτησε ύστερα άφωνη και χάθηκε μες στη νύχτα. Εγώ αηδιασμένη, σιχαμένη με τον ίδιο μου τον εαυτό. Γιατί ήξερα πως έφταιγα. Έφταιγα γιατί συνέχισα να υπάρχω.

Σύρθηκε σε λίγο κοντά μου η Πρόκνη. Μου χάιδεψε συμπνετικά το μέτωπο, γρυλίζοντας θυμωμένη. Είχε δει, είχε καταλάβει. Ήταν σαν να 'λεγε με τον τρόπο της: «Λυπάμαι, Ανδρομάχη. Φοβάμαι, Ανδρομάχη. Πόσο θα κρατήσει ακόμη ο κατήφορος του πόνου και του εξευτελισμού σου;». Ένιωθα τα δάκρυα να πέφτουν από τα μάτια της και να σμίγουν μ' εκείνα στο δικό μου πρόσωπο. Πάνω μας ο ουρανός έλαμπε με μυριάδες αστέρια. Όμως την ομορφιά οι θεοί τη θέλουν μακριά από τους ανθρώπους. Στη φύση, στα ζώα, στα επουράνια. Έτσι μπορούν και την τρυγούν πιο εύκολα απ' ό,τι αν την είχαν δωρίσει στα θνητά τους δημιουργήματα. Αν τυχόν τους ξεφύγει και σταλάξει λίγη ομορφιά σε κάποιον άνθρωπο, φανερώνεται αμέσως ο φθόνος τους. Αν είναι άντρας, τον κατηγορούν για αλαζονεία. Αν γυναίκα, ακόμα χειρότερα: για αποπλάνηση. Με την πρώτη ευκαιρία θα πλαγιάσει με την

όμορφη γυναίκα ο Δίας, θα την καταραστεί η Ήρα, θα δώσουν εντολή στον Άδη να αναλάβει αυτός το σκοτεινό του καθήκον.

Είχαν περάσει αρκετές μέρες κι άλλες τόσες νύχτες από τότε που τα κάρα άφησαν πίσω τους την πυρπολημένη Τροία, και τώρα πορεύονταν στους δρόμους της Θράκης. Λάσπη, γυμνά δέντρα, άνθρωποι στην άκρη του δρόμου να κοιτάζουν την πομπή μας σκυθρωποί· δεν ήταν όλοι φίλοι των νικηφόρων κατακτητών. Εκείνοι στο μεταξύ προχωρούσαν όλο φωνές και γέλια, κουβαλώντας την κουρσεμένη λεία τους. Χρυσά, ασήμια, τάματα από βωμούς, περιδέραια και βραχιόλια που πριν από λίγο καιρό κοσμούσαν ανύποπτα μέλη, εμάς. Όμως η Τροία ήταν τώρα πιο μακρινή και από ανάμνηση. Ένα τίποτα, παραδομένο στην έχθρα της φωτιάς και σ' ένα παρελθόν που δεν είχε την παραμικρή πιθανότητα να γίνει μέλλον. Πόσα ήταν τα κάρα; Τη μία και μόνη φορά που γύρισα τα μάτια και δοκίμασα να τα μετρήσω, δεν άντεξα· ήταν σαν να αντίκριζα τα απομεινάρια μιας πόλης που δεν είχε υπάρξει ποτέ. Κουλουριασμένες γυναίκες, άλλες αγίνωτες ακόμη, άλλες στη δική μου ηλικία, κάποιες με άσπρα μαλλιά, να βογκούν και να σέρνουν σιγανά

τον θρήνο τους. Ήξεραν όλες πού πάνε και τι τις περιμένει. Δούλες για να κουβαλούν νερό από το πηγάδι να ταΐζουν στους στάβλους τα ζώα να δέχονται ραπίσματα από τους άλλους δούλους· στο κορμί τους την πείνα του αφέντη. Αυτές τώρα οι παλιές περήφανες Τρωάδες. Σκέφτηκα πως λάθος κάνω και θρηνώ. Μάλλον δεν ήμουν η μόνη που έπαθε ό,τι εγώ πάνω στο κάρο της ντροπής, και ίσως αυτό να ήταν μονάχα η αρχή. Τέτοια σκέψη πέρασε απ' το μυαλό μου. Μετά σκέφτηκα πως εκείνο που όφειλα να κάνω ήταν υπομονή. Υπομονή... Τι άνοστη λέξη κέρασαν οι θεοί τους ανθρώπους για να μετριάζεται η συμφορά τους! Μα μπορεί να γλυκαίνεται η ντροπή και να μικραίνει το κακό σφαλίζοντας τα μάτια και σιωπώντας, όπως έκανα εγώ; Και απ' όσο μπορούσα να καταλάβω, και οι υπόλοιπες γυναίκες στα κάρα.

Ήρθε και την επόμενη νύχτα ο γιος του κτήνους. Κτήνος κι αυτός. Τουλάχιστον τότε, στην αρχή του μαρτυρίου μου, είχα το θάρρος να τον αποκαλώ έτσι. Τα επόμενα χρόνια όφειλα στα νέα μου καθήκοντα ή ν' αλλάξω τη λέξη ή να διαλέξω τη σιγή. Προτίμησα το δεύτερο. Νεοπτόλεμος ίσον τίποτα, Νεοπτόλεμος το κενό. Το πόσες φορές ήρθε στο

κάρο ούτε είχα το μυαλό ούτε τη θέληση να μετρήσω. Το μόνο που κατάλαβα, όταν πια φτάσαμε στη Φθία και έτρεξαν οι δούλοι του να μας προϋπαντήσουν, ήταν πως ήμουν ένα πλάσμα δίχως πνοή ζωής πια. Μια άλλη γυναίκα είχε κάνει αυτό το ταξίδι και έπαθε ό,τι έπαθε. Η δική μου Ανδρομάχη είχε μείνει πίσω στην Τροία. Εκεί η ζωή της, εκεί και ο θάνατος ο κανονικός.

Την πρώτη μέρα τίποτα, τη δεύτερη το ίδιο, την τρίτη πάλι τίποτα. Κανένα σημείο ζωής. Μονάχα το δειλινό άνοιγε λίγο η πόρτα και ένας χωλός δούλος απίθωνε καταγής ένα κανάτι με νερό και το πανέρι με τα ξερά ψωμιά. Για μας. Τα ζώα. Έπαιρνε η Πρόκνη το κομμάτι, το μούσκευε και ύστερα με ανάγκαζε να ανοίξω το στόμα. Γεύση από απελπισία. Να κρατηθώ στη ζωή γιατί; Εμένα ο κόσμος είχε τερματιστεί, δεν χρειαζόμουν την τροφή. Η Πρόκνη επέμενε. Αγρίευε όταν κρατούσα το στόμα κλειστό, με χάιδευε στο μάγουλο μόλις κατάπινα την μπουκιά. Εγώ την κοίταζα με αποστροφή. Καλύτερα να μην υπήρχε, να μην ήταν συνοδός μου εύκολα τότε θα έσβηνε μέσα μου η όποια πνοή ζωής. Όμως αυτή πάντα εκεί, δίπλα μου: πιστή, τροφός, φίλη.

Κάποιο πρωινό άνοιξε διάπλατα η πόρτα και ο χωλός δούλος με λέξεις που δεν τις καταλάβαινα μας ανάγκασε να βγούμε έξω. Τότε είδα για πρώτη φορά τον τόπο. Οικήματα, το ένα εδώ το άλλο εκεί, να τα βάφει το χρώμα του ήλιου, που εκείνη την ώρα ξεπρόβαλλε πίσω από έναν χαμηλό λόφο· φωνές που αγγάρευαν υποζύγια· μυρωδιά φρεσκοκομμένου χόρτου· δυο πουλιά πέταξαν πάνω από το κεφάλι μας· ξανά φωνές. Αυτή τη φορά πιο δυνατές. Γυρίσαμε το κεφάλι προς εκείνο το οίκημα που μάλλον θα ήταν το παλάτι. Χαμογέλασα πικρά. Καμιά σχέση με ό,τι εμείς ξέραμε για παλάτι. Μια στοά, κάμαρες κολλητές η μία δίπλα στην άλλη, κάποια στέγη πιο ψηλή από τις άλλες, έξω στην αυλή ο βωμός. Έπιασα από το χέρι την Πρόκνη και την ανάγκασα να με ακολουθήσει. Έκανα το λάθος και προσευχήθηκα φωναχτά: «Αν με ακούς, προστάτη Απόλλωνα, βοήθησέ με να κλείσω αυτή κιόλας τη στιγμή μια για πάντα τα μάτια. Δεν τα κανόνισες σωστά. Ποια θυσία δεν σου ετοίμασα πλούσια και με τιμωρείς τώρα με τέτοιον σκληρό τρόπο;».

Άκουσα κάτι σαν γέλιο κοροϊδευτικό πίσω μου και ύστερα τη φωνή.

«Εσύ, μια βασίλισσα, να λες τέτοια λόγια! Δεν σου έμαθαν στην πατρίδα σου ότι δεν πρέπει να αναγκάζεις τους θεούς, παρά μονάχα να υπακούς το θέλημά τους;»

Εκείνος. Ντυμένος τώρα με ρούχα όχι του πολέμου. Στο χέρι κρατούσε σκήπτρο, στον ήλιο άστραφταν τα μαλλιά του. Ίδια με του πατέρα του· το καταραμένο χρώμα του χαλκού. Γιατί κι εκείνος, το κτήνος, κοκκινομάλλης ήταν. Άλλωστε, τέτοιο όνομα του 'χε δώσει η μάνα του η Θέτιδα όταν τον έντυσε κορίτσι και τον τρύπωσε για να τον γλιτώσει από τον πόλεμο ανάμεσα στις κοπέλες του Λυκομήδη, τότε στη Σκύρο: Πύρρα. Όνομα γυναικείο, ρούχο κοριτσιίστικο, φύση όμως αγριεμένη και αρρενωπή. Διάδοχος άξιος στο παράστημα, στο φρόνημα και στην απανθρωπιά ο γιος του.

Την ιστορία του την οικογενειακή την είχαν μουρμουρίσει πολλές φορές τα χείλη μας τα προηγούμενα χρόνια στην Τροία, πάντα συνοδεύοντάς τη με κατάρες. Όλα τα ξέραμε, όλα τα μαθαίναμε για τον άντρα που έμελλε να γίνει ο όλεθρός μας. Τάχα πως μητέρα του ήταν μια θεά, χα!, και ότι ήταν άτρωτος, βαφτισμένος σε αθάνατα νερά. Κτήνος ήταν που τον χόρταινε μονάχα το αίμα.

Όταν ο Πάρης τού κατάφερε το βέλος που τον ξαπόστειλε στον Άδη, ένιωσα να με πλημμυρίζει μια τέτοια χαρά, που μονάχα η εκδίκηση ξέρει να προσφέρει. Τότε πιστέψαμε πως με τον θάνατό του θα στραφεί αντίθετα η μοίρα μας, θα γίνει ευνοϊκή. Όμως δεν μπορούσαμε ακόμη να ξέρουμε. Στήθηκαν ευχαριστήριες θυσίες, τα ζώα μουγκάνιζαν κάθε πρωί καθώς τα οδηγούσαν στους βωμούς, η ιέρεια Θεανώ πρόσταξε να βγάλουμε από τα σεντούκια προς τιμήν της Αθηνάς τα πιο πλουμιστά υφάσματα. Ο κόσμος στους δρόμους γελούσε. Ναι, γελούσε. Ωστόσο, ακόμη δεν ξέραμε...

Άλλαξε και ο αέρας στο παλάτι. «Οι νεκροί με τους νεκρούς! Ήρθε το τέλος των δεινών μας! Τώρα ανασυνταχθείτε για την τελική νίκη!» Τέτοια λόγια από τον γερο-Πρίαμο. Έλπιζε κι αυτός μαζί με όλους πως μέρα με τη μέρα θα βλέπαμε τους Αχαιούς να μπαίνουν στα πλοία για να γυρίσουν πίσω στην πατρίδα τους με σκυμμένο το κεφάλι. Είχαν χάσει το πρώτο παλικάρι τους. Ποιος να ηγηθεί τώρα να μας πολεμήσουν; Έτσι νομίζαμε, οι ανόητοι. Ανεβαίναμε στα τείχη και παρακολουθούσαμε με τις ώρες τη βουβαμάρα που είχε πέσει στο στρατόπεδό τους. Δάκρυα ευτυχίας ανέβηκαν στα μάτια μου σαν είδα

το μαύρο σύννεφο που σηκώθηκε από την πυρά του. Καιγόταν το νεκρό σώμα του κτήνους. Προσευχήθηκα τότε: «Ούτε ο Άδης να μην καταδεχτεί να ανοίξει τις πύλες του! Η γη να φτύσει την τέφρα του! Να γυρνοβολάει η ψυχή του στα ερέβη των Ταρτάρων, ανάπαυση να μη βρει στον κόσμο των νεκρών!». Ύστερα, για αρκετές μέρες, σιωπή. Το μόνο που μας έφερναν οι αγγελιαφόροι ήταν η είδηση για τους αγώνες που έκαναν οι αρχηγοί τους για το ποιος θα αξιωνόταν να λάβει τα όπλα του. Διαγωνισμός και έριδες. Μάλωσαν μεταξύ τους, θύμωσε ο πρώτος με τον πρώτο. Χαρά δική μας. Όταν ο αντίπαλος τρώει από τις σάρκες του, το λογίζεις νίκη δική σου. Κούφια νίκη· η μοίρα το κλωθογύρισε έτσι που έκανε στροφή και δάγκωσε το κεφάλι της. Μόνο που εμείς εκείνον τον καιρό δεν είχαμε μυαλό να το καταλάβουμε. Ακόμα και όταν μπήκαν στα καράβια, προπάντων τότε, πιστέψαμε πως αυτό ήταν το τέλος. Η Τροία είχε νικήσει. Η Τροία θα ξαναζωντανέυε, έστω και με το χρώμα της ποτισμένο από το αίμα τόσων και τόσων, μαζί και του Έκτορα. Το μόνο που θα έπρεπε να μας παραξενέψει – αλλά πού μυαλό εμείς!– ήταν που τις τελευταίες μέρες έστελναν συνεχώς άμαξες επάνω στο βουνό και

γύριζαν φορτωμένες με φρεσκοκομμένα δέντρα. Τι τα χρειάζονταν; Να φτιάξουν κι άλλα καράβια; Να χωρέσουν τα λάφυρα που τόσα χρόνια είχαν αρπάξει απ' τον τόπο μας και τώρα θα τα κουβαλούσαν στην πατρίδα τους; Το άκουσα να το λένε οι γέροντες στο συμβούλιο του Πρίαμου και δεν είχα λόγο να σκεφτώ καμιά άλλη εκδοχή.

Και έφτασε η μέρα που ανεβασμένοι στα τείχη είδαμε να σηκώνουν τα πανιά. Ξεκίνησαν, έφευγαν, έσβηνε σιγά σιγά η εικόνα των πλοίων στον ορίζοντα, κι εμείς μέναμε σιωπηλοί. Απίστευτα σιωπηλοί με αυτή τη ρόδινη μέρα που μας είχε ξημερώσει.

Την εξήγηση της αναχώρησης μας την έδωσε μία μέρα μετά εκείνος ο σαλός –έτσι φερόταν– που τον συνέλαβαν οι βοσκοί να γυροφέρνει στα βούρλα της ακρογιαλιάς. Σίνων το όνομά του. Λερός, δίχως σπαθί και αρματωσιά, πότε μιλούσε και πότε χαχάνιζε. Πως τάχα το 'σκασε από τους Αχαιούς επειδή ήθελε ο Οδυσσέας να τον θυσιάσει, ώστε να πάψουν οι άνεμοι να 'ναι ενάντιοι για το ταξίδι τους.

«Μην πιστεύετε τα λόγια του! Βαλτός απ' τους Δαναούς είναι να μας παραπλανήσει!» έσκουζε δίπλα μου η Κασσάνδρα, χωρίς κανείς να της δίνει σημασία. Τον πήραν τον άντρα οι φρουροί και τον

πέταξαν μπρος στα πόδια του Πριάμου. Εκεί πήρε να δίνει την εξήγηση της τόσο βιαστικής αναχώρησης των εχθρών μας. Δεν πρόφτασε να αποτελειώσει και τον έκοψαν οι δυνατές φωνές από τις επάλξεις στη Σκαιά πύλη. Τι έτρεχε; Έσφιξα το μαντίλι στο κεφάλι και έσπευσα μαζί με τους άλλους, φοβούμενη μην τυχόν και το 'χαν μετανιώσει οι Αχαιοί και τώρα επέστρεφαν.

Στην αρχή δεν μπόρεσα να καταλάβω τι ήταν. Θαμπό το σχήμα του μες στη σκόνη, καθώς το έσπρωχναν με κόπο μεγάλο οι άντρες ζωσμένοι τα σκοιινιά. Μπροστά ο Δηίφοβος, πίσω του πολὺς λαός στεφανωμένος και χορεύοντας. Μονάχα σαν έφτασε έξω από την πύλη, εκείνη που της γκρέμισαν το γείσωμα για να χωρέσει, μονάχα τότε κατάφερα να δω και να θαυμάσω το τεράστιο ξύλινο άλογο. Έτρεξα ξανά στην αίθουσα των ακροάσεων. Ο σαλός, σαλός..., Σίνων απόσωνε την ερμηνεία του για τα τελευταία συμβάντα: «Έπαψε η βοήθεια της Αθηνάς στους Αχαιούς, επειδή μαγάρισαν τα ματωμένα χέρια τους το Παλλάδιο, που εσείς το 'χατε φυλαγμένο στο ιερό έξω από τα τείχη για να προστατεύει την πόλη σας. Το έκλεψε ο Οδυσσέας και η θεά εξοργίστηκε. Ο Κάλχας προφήτησε πως οι Αχαιοί

θα εξιλεωθούν χαρίζοντάς σας τούτο το ξύλινο άλογο». Με τέτοια γλυκερά ψέματα μας ξεγελούσε εκείνος ο πλάνητας σαλός.

Όταν ανέβηκα με τις δούλες στα τείχη, άκουσα από μακριά την Κασσάνδρα να ωρύεται ξανά. «Μη! Δεν είναι τρόπαιο νίκης, είναι απάτη! Θα γίνει η καταστροφή μας!» Κάποιοι την περιγελούσαν φανερά. Οι περισσότεροι είχαμε μάθει να μη δίνουμε σημασία στην ακίνδυνη προφήτισσα. Όμως δεν ήταν όποια όποια: κόρη του βασιλιά μας και μάλιστα όχι από άλλη γυναίκα, παρά από την κοιλιά της μάνας Εκάβης.

Μόλις σταμάτησαν οι χοροί και τα ξεφαντώματα, το ίδιο κιόλας βράδυ ήρθε στον κοιτώνα μου η Ελένη. Ξαφνιαστήκα. Ήταν γυναίκα φτιαγμένη από διάφορα υλικά: χάρη, πονηριά, αστάθεια, θελκτικότητα, καπατσοσύνη. Τώρα κάτι δεν της άρεσε: θα ήθελα μήπως να την ακολουθήσω; Έσφιξα τα χείλη και πήγα μαζί της. Οι φρουροί δεν μας εμπόδισαν να πλησιάσουμε. Απόρησα. Τι θα κάναμε; Θα σκαρφαλώναμε στη ράχη του αλόγου σαν παιχνίδι; Δίπλα μου η Ελένη, συννεφιασμένη, με τα χέρια έψαυε τα ξύλινα πόδια του ψεύτικου ζώου. Σε λίγο την άκουσα και μου 'ρθε να βάλω τα γέλια. Άλλαζε

τη μία φωνή μετά την άλλη και η λαλιά της προσποιούνταν εκείνη των γυναικών από τους αρχηγούς των Δαναών της το 'χε δωρίσει αυτό το χάρισμα τη μέρα του γάμου της η Αφροδίτη. Πότε καλούσε σαν Κλυταιμνήστρα το όνομα του Αγαμέμνονα, πότε γινόταν Πηνελόπη για τον Οδυσσέα, πότε με άλλη φωνή τον Διομήδη, τον Αίαντα, πότε με τη δική της φωνή τον παλιό της άντρα... Ναι. Υποπευόταν εκείνο που δεν είχε περάσει απ' το μυαλό το δικό μας. Τα ίδια φώναζε και ο Λασκόων μόλις ξημέρωσε η μέρα: «Κανένα δώρο από τους Δαναούς δεν είναι αθώο!». Τον έπνιξαν κι αυτόν, μαζί και τα παιδιά του, τα φίδια της υπεροπτικής ανεμελιάς μας. Πονηροί παντού και πάντα οι Δαναοί, οι Τρώες από τη φύση τους εύπιστοι. Αυτό έμελλε να πληρώσουμε σε λίγο. Πόσο λίγο; Την επόμενη κιόλας νύχτα. Τότε που με σήματα της φωτιάς κάλεσαν οι άντρες που είχαν κρυφτεί στην κοιλιά του άσπλαχνου ξύλινου αλόγου τον στόλο τον κουρνιασμένο στο απέναντι νησί.

Ανάμεσα σε αυτούς και ο Νεοπτόλεμος.

Μέρες πριν είχε σταλεί βιαστικά πρεσβεία στη Σκύρο, με επικεφαλής τον Οδυσσέα και τον γεροπαιδαγωγό του κτήνους, τον Φοίνικα, απαιτώντας

να τον πάρουν μαζί τους για να εκδικηθεί τον θάνατο του πατέρα του.

«Στην Τροία η κόρη μου έχασε τον άντρα της, τώρα θέλετε να χάσει και τον γιο της;» Έτσι χούγιαξε ο Λυκομήδης την πρεσβεία των Αχαιών. Ζοριζόταν στο ναι. Ασπρομάλλης, μα ακόμη θυμόταν το αγόρι το ντυμένο κορίτσι, την αποπλάνηση της κόρης του Δηιδάμειας, τη φυγή του μετά στον πόλεμο, πώς είχε απομείνει μόνος του να ανασταίνει το βλαστάρι του κτήνους, τον δικό του εγγονό.

Όταν το πόδι του πάτησε το χώμα της Τροίας, η φήμη του κυκλοφόρησε σαν τον παγωμένο αέρα: «Έφτασε ο γιος του Αχιλλέα για να εκδικηθεί τον θάνατό του, ο Νεοπτόλεμος!». Θα ήταν ισάξιος του πατέρα του; Ναι, έγινε άξιος διάδοχος στο αίμα και στο θανατικό. Συμπλήρωσε με τα φονικά όσα είχε αρχίσει καιρό πριν το κτήνος.

Και εκείνη τη νύχτα ήταν κι αυτός ένας από τους άντρες που τους ξεπέταγε η κοιλιά του ξύλινου αλόγου.

Αξιώθηκε να γίνει σύζυγος, μητέρα, βασίλισσα.
Η ζωή της μοιράστηκε απ' τον πόλεμο ανάμεσα
στην ευτυχία και την ατίμωση, στη χαρά και την
ντροπή.

Ίσως να μην υπήρχε πιο επιτυχημένο όνομα απ'
αυτό που της έδωσαν: Ανδρομάχη. Μόνο που
έγινε ένα λάθος: Ανδρωμάχη θα 'ταν το πιο
σωστό. Γιατί δεν ήταν ένας ο άνδρας εκείνος
με τον οποίο έδωσε τις μάχες της αλλά πολλοί.
Άνδρες που τη λάτρεψαν και άλλοι που την
κηλίδωσαν, αφήνοντας ανεξίτηλα στο κορμί και
στην ψυχή της τα σημάδια τους.

Το χαμόγελο το βρήκε ξανά όταν πήγε να την
κερδίσει η απελπισία.

ISBN:978-618-03-3328-2

9 786180 333282

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83328

metaixmio.gr